

hatékony, éltető tanúságot tudjanak tenni arról, hogy az élet több, mint amit a halálfélelem látni enged belőle.

Evangelizálni eszerint nem más, mint meghívni, ki-hívni az embereket erre a kettős kalandra: hogy merjenek nyitottan, befogadásra készen kilépni, odalépni az idegenhez, és merjék felajánlani, kockáztatni a magukban levő jót, önmagukat mint táplálékot, önmagukat mint jót, hogy végérvényesen, örökre elidegeníthetetlenül igazi önmagukká váljanak.

Mit kérdez tőlünk Jézus ebben a helyzetben? Minket, akik riadtan állunk a bevándorlók tömege előtt, mire hív Jézus kérdése: „Mit féltek, kicsinyhitűek?”

Engem szembesít a félelmeimmel. Én ezt mondom Jézusnak:

Félek az idegenektől, félek a bevándorlóktól, félek a muszlimoktól. Nehéz kereszténynek lennem ebben a helyzetben, nehéz az evangélium szerint élnem. Nem nagyon megy. Nem tudok szegény lenni. Nem merem adni, ami az enyém, és ami vagyok. Nem tudok befogadó lenni. Félek, hogy ha jönnek ide Afrikából, Ázsiából, a Közel-Keletről, akkor elveszünk. Védekezni akarok. Harcra készülök. Támadva érzem magam. Szeretnék visszatámadni. Félek.

Jézus azt kérdezi tőlem: Van-e kedved bennük velem találkozni? Lehetne esetleg azzal kezdeni, hogy megismerem őket. Tudod, kik ezek, akik errefelé igyekeznek? Ismered ezeknek az embereknek a helyzetét? Ismered az iszlámot? Ha egy kicsit tanulnál, akkor talán nekibátorodnál, és valami igazán jó is kiszülhetne ebből az egészből. Gondoltál-e arra, hogy ők is tanulhatnak tőled? Van mit adnod nekik: nemcsak a javaidat, hanem a benned levő jót. Mit szólna ahhoz, hogy szelíden, minél inkább védtelenné téve magadat beszélj nekik magadról és rólam? Van kedved velük találkozással velem találkozni?

Jézus kérdése engem arra hív, hogy lássak túl, és lépjek túl a félelmeimen; hogy higgyem el, a valóság több, mint amit a félelem látni enged belőle. Az élet több, mint amit a halálfélelem látni enged belőle.

Ez a félelemmentes helyzet – reálisabban: a félelem vezérelte bezárkózást állandóan visszautasító hozzáállás – nyit teret azután annak is, hogy ne bénultan, hanem okosan és leleménnyel keressem a megoldást. Olyan megoldást, amelyben tanulok, és amely így még jobban megerősít abban, hogy ne féljek, hanem merjek nyitott lenni, amikor az idegennek és ezért félelmetesnek megélt másikkal találkozom. Ebben biztosan fontos szerepe van annak, hogy lássam: azok, akik útra keltek a hazájukból, nem arctalan lények, hanem emberek, Jézus testvérei, a testvéreim, akikkel ezért van értelme találkoznom.

Mielőtt intézkednénk, mielőtt elhárítanánk a „veszélyt”, tágasságra van szükségünk, tudnunk kell látni.

Nem mindegy ezért, hogy mit kérdezzük egymástól.

„Mit féltek, kicsinyhitűek?”

KISZELY KÁROLY

MEGVILÁGOSODÁS

A boldogság
a szegfűgomba illatában van,
a kakukkfűvirágban,
a madárhangokban,
a rigók félénk barátságában,
a méhzümmögésben,
a tücsökciripelésben,
a csöndes, langyos eső kopogásában,
az eső utáni tiszta, nedves levegő illatában,
az ázott föld szagában,
a sürgetés nélkül végzett munkánk fáradságában,
a folyóhőmpölygésben,
a folyóparti köveken napozó gyíkok látványában,
a gyerekrigók röpülni tanulásában,
egy friss vizű tó színében, illatában május elején,
a frissen kaszált fű illatában,
a sündisznó látványában,
a "csúnya" béka ékkő-szerű szemében,
a zengőlégy falánk, maszatoló virágporevésében,
Bach zenéjében,
szenedéllyel énekelt spirituálékban,
polinéz dalokban.

A boldogság abban van
ha egy dűnére fölsietve meglátjuk a tengert;
ha önfeledten szaladunk
(ami nem is olyan "önfeledt",
hiszen ilyenkor éljük át igazán önmagunkat);
ha futunk a tengerpart nedves homokján;
ha langyos nyári estén, hársfavirágzaskor
mélyeket lélegezve kóstolgatjuk a levegőt;
ha tudunk örülni az esőnek is, mert ráérünk;
ha mindig kialudhatjuk magunkat;
ha élvezettel tudjuk tenni azt, ami szükséges;
ha a madarak ébresztenek reggel;
ha kézenfogva sétálunk a kedvesünkkel a tóparton,
víz szélén gázolva nyári napsütésben;
ha kézenfogva sétálunk kisgyermekünkkel
a virágzó dombtetőn,
válaszolunk kérdéseire és együtt bogarászunk;
ha ködös októberi napok után
még langyosan-fényesen kisüt a nap,
és fölsétálunk a hegyre azzal akit szeretünk;
ha ünnep előestéjén fölnézünk az alkonyodó,
de még világos nyári égre, és meglátjuk a holdat;
ha nyáron úszástól lehülve a forró homokba ülünk;
ha legalább ketten örülünk annak, ami szép...